

ΜΕΛΠΩ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

H... ΕΡΩΤΙΑΡΑ!

Δεν χρειάζονται λόγια για την Μέλπω Παπαδοπούλου. Αποτελεί τη ζωντανή συνέχεια της παροικιακής θεατρικής δράσης και δίκαια χειροκροτήθηκε θερμά στην είσοδο της στη σκηνή, κατά την πρεμιέρα της περασμένης Παρασκευής. Τη συναντήσαμε λίγο αργότερα, μετά το τέλος της παράστασης. «Είμαστε πολύ συγκινημένοι γιατί όλοι όσοι είδαν

την πρεμιέρα είναι ενθουσιασμένοι. Ο καθένας βρήκε κάτι που τον άγγιξε περισσότερο. Είναι κοινωνικό έργο, έχει πολλά μηνύματα, αίσθημα και κυρίως την αγάπη για τον άνθρωπο. Το δικό μου σλόγκαν είναι μόλις οι θεατές βγουν από το θεατράκι αυτό το πρώτο γεροντάκι που θα βρουν να το αγκαλιάσουν και να το φιλήσουν».

Στην παράσταση έχει έναν μικρό, αλλά σκανδαλιάρικο ρόλο. «Ναι είμαι ερωτιάρα (γέλια). Όμως, το ταίρι μου, ο Κώστας Βερτζάγιας, με τρώει λάχανο στο θεατρικό του ντεμπούτο. Στο έργο υπάρχει κι ο έρωτας γιατί κανένας δεν είναι ξοφλημένος. Λίγο πολύ όλοι έχουν τα χρόνια τους, αλλά να μην κάθονται στη γωνία. Να βγαίνουν, να έχουν ενθουσιασμό κι ελπίδα για το αύριο».

Το αύριο είναι τα νέα παιδιά, όπως αυτά που συμμετέχουν στην παράσταση. «Έχουμε πολλά νέα παιδιά κι αυτά είναι η μεγάλη μας αγάπη. Όλοι μας αγαπάμε το ελληνικό θέατρο κι επιμένουμε ελληνικά και να παίζουμε ελληνικό θέατρο».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΤΑΒΙΣΚΑΣ

Ο ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΣΤΑΤΟΣ... ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ!

Ο Γιάννης Νταβίσκας είναι από τους παλιούς και καταξιωμένους ηθοποιούς του Θεάτρου Τέχνης Αυστραλίας. Συμμετέχει στην παράσταση με έναν χαρακτηριστικό ρόλο, αυτόν του προέδρου του Δ.Σ. του οίκου ευγηρίας κι η ερμηνεία του είναι στα υψηλά επίπεδα που μας έχει συνηθίσει. Ας δούμε τι μας είπε για την παράσταση και το ρόλο του:

«Το έργο του Μανώλη Κορρέ είναι ένα κωμικό, κοινωνικό δράμα. Δείχνει τα καμένα τα γεροντάκια που είναι πεταμένα σε ένα γηροκομείο, το οποίο κατ' ευφημισμό ονομάζεται 'Η Ευτυχισμένη Δύσις'. Στην πραγματικότητα θα αποδειχθεί ότι είναι μία... Δυστυχισμένη Δύσις. Όπως παρά πολ-

INFO

ΤΙ Θεατρική παράσταση: «Οίκος Ευγηρίας η Ευτυχισμένη Δύσις»

ΑΠΟ Θέατρο Τέχνης Αυστραλίας
ΠΟΥ Στο Μαντουριδείο Θέατρο
ΠΟΤΕ Κάθε Παρασκευή (20:00),
Σάββατο (20:00) και Κυριακή (17:30)
από τις 12 έως τις 28 Οκτωβρίου

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Συγγραφέας Μανώλης Κορρές
Σκηνοθεσία/σκηνογραφία
Σταύρος Οικονομίδης
Ηθοποιοί (κατά σειρά εμφάνισης)
Διονύσης Μεσσάρης, Φώτης
Λαρεντζάκης, Κώστας Ρόρρης
Μέλπω Παπαδοπούλου, Λιάνα Βερτζάγια

Νίκη Γεωργίτση, Χριστίνα Καλλιγά
Σταύρος Οικονομίδης,
Κώστας Βερτζάγιας, Μιμικά Βαλαρή
Διονύσης Βερτζάγιας, Αναστασία Νίτσας
Νίκος Κοκκινίδης, Γιάννης Νταβίσκας
Δόμνα Γιαννάκη, Ευγενία Καζούρη
Βασιλική Ρόρρη

Γενική Διεύθυνση Ευανθία Τσαβαλά
Κοστούμια Μέλπω Παπαδοπούλου
Διεύθυνση σκηνής Δέσποινα Πυλαρινού
Φωτισμός/ήχος Στάθης Μεσσάρης
Μουσική επεξεργασία (πιάνο)
Δημήτρης Φωτιάδης
Αγγλικοί υπότιτλοι Μιμικά Βαλαρή
Προβολή υπότιτλων Αглаία Καρασπύρου

λά ανάλογα ιδρύματα που είχαν ξεπηδήσει στην Ελλάδα, έτσι κι αυτό είναι ένα ίδρυμα που φέρεται βάνουσα στους ηλικιωμένους κι ενώ απ' έξω μοιάζει με παράδεισο, στην ουσία είναι μία πραγματική κόλαση. Η διευθύντρια είναι μία μέγαιρα. Στο ίδρυμα αυτό ταλαιπωρούν τα γεροντάκια, τα εξαπατούν με πλαστά χαρτιά και τους παίρνουν τα σπίατα. Τους πιο ηλικιωμένους τους έχουν απομονωμένους στο τρίτο πάτωμα για να μην μπορεί κανείς να τους δει. Τελικά, όμως, όπως γίνεται συνήθως, όλες οι απατεωνιές αποκαλύπτονται».

Στο έργο αυτό ο Γιάννης Νταβίσκας ενσαρκώνει έναν ρόλο που είναι έξω από τον χαρακτήρα του: «Υποδύομαι έναν στρατηγό, ο οποίος είναι ο πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του Οίκου Ευγηρίας. Πρόκειται για έναν αξιοπρεπέστατο απατεώνα, ο οποίος αποδεικνύεται πως δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο. Είναι ένας κενός άνθρωπος που τον ενδιαφέρει μόνο το χρήμα. Θεωρώ τον εαυτό μου δημοκρατικό και θέλω να πιστεύω πως είμαι αρκετά τίμιος κι ειλικρινής. Στο ρόλο αυτό, ωστόσο, πρέπει να υποδυθώ τον στρατηγό που έχει μεγάλες, μακριές τσέπες κι είναι βουτηγμένος στην ατιμία».

Καταλήγοντας ο Γιάννης Νταβίσκας μας λέει: «Πιστεύω πως είναι μία θαυμάσια παράσταση γιατί ο κάθε χαρακτήρας έχει δουλευθεί απόλυτα κι όλοι οι ηθοποιοί - ιδιαίτερα οι νέοι - είναι καταπληκτικοί. Νομίζω πως είναι μία από τις καλύτερες παραστάσεις που έχουμε παρουσιάσει. Το έργο είναι διαχρονικό κι οι χαρακτήρες ταιριάζουν απόλυτα».

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΜΕΣΣΑΡΗΣ
ΜΟΝΟΣ, ΣΑΚΑΤΗΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΣ

Ο Διονύσης Μεσσάρης ανήκει στο... βαρύ πυροβολικό του Θεάτρου Τέχνης Αυστραλίας και συμμετέχει ανελλιπώς στις παραστάσεις του. Έτσι, η γνώμη του για το έργο του

Μανώλη Κορρέ δίνει το στίγμα της προσπάθειας. «Είναι ένα έργο που όλοι μας αγαπήσαμε. Δίνει την ευκαιρία στον θεατή να γε-

λάσει αλλά και να αποκομίσει ένα σωρό από ανθρώπινα μηνύματα. Είναι διαχρονικό κι αρκετά επίκαιρο έργο που παρουσιάζει καταστάσεις οι οποίες συνεχίζουν να υφίστανται σε καθημερινή βάση».

Σ' αυτήν την παράσταση έχει έναν μικρό αλλά χαρακτηριστικό ρόλο κι είναι αρκετά πειστικός στην κορύφωση των συναισθημάτων που απαιτεί αυτός. «Υποδύομαι τον Τσίλια. Δεν είναι εύκολος ρόλος γιατί έχει έναν συνδυασμό συναισθημάτων. Είναι ένα βασανισμένο γεροντάκι που έχασε το χέρι του στον πόλεμο κι όταν συναντά τον πρόεδρο του Οίκου Ευγηρίας, με τον οποίο είχαν επαφή στον πόλεμο, ξαναζωντανεύουν μέσα του οι παλιές στιγμές», μας είπε.

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΒΕΡΤΖΑΓΙΑΣ
Ο ΣΤΑΡ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ

Ο Διονύσης Βερτζάγιας είναι νέος στην ηλικία αλλά πολύ έμπειρος στα παροικιακά θεατρικά δρώμενα. Μάλιστα, έχει συμμετάσχει και στο παρελθόν σε παράσταση του ίδιου έργου. «Έχω ξαναπαίξει το ίδιο έργο πριν από 15 χρόνια, σε σκηνοθεσία του συγχωρεμένου Νίκου Χριστόπουλου. Σ' εκείνη την παράσταση στην Κυπριακή Κοινότητα εσύ, Παναγιώτη, είχες υποδυθεί τον ρόλο που παίζει σήμερα ο Σταύρος Οικονομίδης (γέλια). Έπαιξα τότε τον ρόλο του

προέδρου, τον οποίο υποδύεται σήμερα ο Γιάννης Νταβίσκας».

Στη φετινή παράσταση υποδύεται το αστέρι της τηλεόρασης. Είναι ένας ρόλος υπερκινητικός κι ομιλητικός που όμως ταιριάζει στη θεατρική ιδιοσυγκρασία του Διονύση. «Μου αρέσει ο ρόλος. Ο μόνος κίνδυνος είναι να μην γίνει πολύ κωμικός,

ωστόσο το διασκεδάζω». Φυσικά, δεν μπορούσαμε να μην ζητήσουμε την άποψή του για την παράσταση. «Είναι ένα πολύ ωραίο έργο. Είναι κωμικό σε μερικά σημεία του αλλά δείχνει και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι ηλικιωμένοι άνθρωποι, τις ευθύνες που έχει η κοινωνία και τα παιδιά τους κι η υποχρέωση που έχει το κράτος να τους φροντίζει. Πρόκειται για ανθρώπους που έχουν προσφέρει πολλά και στα γεράματα μένουν μόνοι τους, χωρίς συμπαράσταση, χωρίς παιδιά, χωρίς αγάπη. Τα παιδιά τους ενδιαφέρονται μόνο για τα περιουσιακά και τα κληρονομικά. Πιστεύω πως έχει ανταπόκριση στην παροικία κι ειδικά τώρα που γερνούν η πρώτη κι η δεύτερη γενιά». Τέλος, μας μιλά για την πρώτη θεατρική συνύπαρξη με τους γονείς του, Κώστα και Λιάνα, που ήταν δική του ιδέα. «Να σου πω την αλήθεια ήθελα να γίνει, καθώς είναι

η πρώτη φορά που βρισκόμαστε μαζί επί σκηνής. Ο πατέρας μου είναι συγγραφέας κι η μητέρα μου έχει κάνει σκηνοθεσία στο παρελθόν για έργα του πατέρα μου, όμως δεν είχαμε κάνει ποτέ κάτι μαζί οικογενειακά. Θα ήθελα να είναι κι η αδελφή μου, αλλά είναι στην Ελλάδα (γέλια). Θα δούμε όταν έλθει».

ΚΩΣΤΑΣ ΒΕΡΤΖΑΓΙΑΣ
Ο ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΠΡΩΤΑΡΗΣ

Ο Κώστας Βερτζάγιας είναι γνωστός για την πολυσιχιδή του δράση στα παροικιακά ζητήματα (π.χ. υπήρξε συντονιστής του ΣΑΕ Ωκεανίας) κι έχουμε συνηθίσει να τον βλέπουμε να πρωταγωνιστεί. Αυτή τη φορά το

κάνει κι επί της θεατρικής σκηνής με την παράσταση του Θεάτρου Τέχνης. «Το έργο είναι επίκαιρο», μας λέει. «Ωστόσο, θα ήθελα να υπογραμμίσω πως δεν έχει καμία σχέση με τα συκοφαντικά σχόλια που κυκλοφόρησαν στην παροικία μας, γιατί όλα τα ελληνικά γηροκομεία λειτουργούν προς όφελος του Ελληνισμού και της ελληνικής παροικίας. Αυτό